

לב העניין

להאיר עיני מבקשי השם מתורת רבינו הקדוש מוהר"ן מברסלב זיע"א

פרשת תזריע מצורע
נושא השבוע:
זמן
עלון מס' 14

שער העניין

עצות מרבינו הקדוש לזכות לעניין השבועי.

*עיקר הזמן הוא מחמת קטנות הדעת. וכל מה שהשכל גדול ביותר הזמן נקטן ביותר... וכן יש שכל גבה כל כך עד אשר כל הזמן כולו נתבטל לגמרי. ועל כן משיח שעבר עליו מה שעבר מיום בריאת העולם וסבל מה שסבל, אחר כל זה בסוף יאמר לו השם יתברך 'אני היום ילדתיך'. וכל זה יהיה מחמת הפלגת עוצם מעלת שכלו של משיח שיגדל מאד, על כן כל הזמן מימות בריאת העולם יהיה אצלו אין ואפס ממש ויהיה ממש כאלו נולד היום. (קיצור לקוטי מוהר"ן, תנינא סא).

*עיקר התקווה, על ידי בחינת למעלה מהזמן שמשיגים הצדיקים שהם בבחינת משיח. כאשר הבנתי מפיו הקדוש שאמר סמוך להסתלקותו שהוא הולך עתה עם המואמר שגילה (לקו"ת סא) על פסוק אני היום ילדתיך, שהוא בחינת למעלה מהזמן וכו', ואי אפשר לבאר ענין זה בכתב כלל. רק מה שהבנתי אני מדבריו הוא שאמר זאת לענין זה שהוא עוסק ביגיעות גדולות כ"כ לקרב נפשות רבות להשם יתברך, ועדין לא עלתה בידו כרצונו, והמוחלוקות והמניעות בגשמיות וברוחניות מתגברין ומתפשטין מאד מאד בכלליות ובפרטיות על כל אחד ואחד, עד אשר כשל כח הסבל, ורבים נכשלו ונפלו על ידי זה וכו'. ולענין זה אמר, שהוא מחיה עצמו בענין זה של אני היום ילדתיך, הינו שהשם יתברך יעזרנו לדלג על הכל, וסוף כל סוף יתגלה האמת, וכלנו נשוב להשם יתברך באמת, והימים הראשונים יפלו, כי כל הזמן יתבטל, ויכלל הכל בבחינת למעלה מהזמן, ושם יתקן הכל וכו'. (חיי מוהר"ן תקסח).

תפילה לעניין

ריבונו של עולם, חי לעד וקיים לנצח, אתה הוא קודם שבראת העולם ואתה הוא לאחר שבראת העולם. כי אתה למעלה מהזמן, וכל הזמן כולו מה שהיה ומה שיהיה אינו עולה אצלך אפילו כהרף עין. רחם עלי ברחמיך הרבים, ותן לי דעת ושכל אמיתי ושלם, באופן שאזכה לצאת מתחת הזמן, שאזכה לידע ולהבין ולהשיג שכל הזמן אינו כלום, כי הכל הבל, וימינו כצל עובר, ובאמת אין שום זמן כלל, למי שיש לו שכל ודעת אמיתי, רק כל הזמן הוא מהעדר הדעת, אשר בנפלאותיך הנוראות אתה מעלים הדעת מבני אדם כדי שיתקיים הזמן, והכל בשביל הבחירה, אבל באמת בדעת האמיתי אין שום זמן כלל.

(לקוטי תפילות ח"ב, לב).

אור העניין

ביאור העניין השבועי והקשרו אל הפרשה או הזמן.

מבואר בדברי רביה"ק (לקוטי תנינא סימן סא), שבאמת כל הזמן שבזה העולם הוא רק מהעדר הדעת, וכל מה שהדעת נגדל יותר - נתמעט הזמן יותר, וכן למעלה מעלה עד שיש דעת גדול כ"כ ששם נתבטל הזמן לגמרי בתכלית הביטול כי שם הוא למעלה מהזמן לגמרי. וכמו שרואים בשעת השינה, שבשעת שינה שהדעת נקטן מאד, אז נגדל הזמן ביותר עד שלפעמים נדמה בחלום על רבע שעה שהוא שבעים שנה, כאשר נדמה בחלום שעוברים כל השבעים שנה ברבע שעה אחת. וזה מחמת קטנות הדעת אז, שע"ז נגדל הזמן, עד שנדמה על רבע שעה שהוא שבעים שנה; ואח"כ כשמקיץ משנתו וחוזר אליו הדעת, אזי רואה האמת, שכל אלו השבעים שנה שנדמה לו בחלום, הוא באמת רק רבע שעה אצלנו. אבל יש דעת גדול מדעתינו ששם גם שבעים שנה שלנו הוא רק רבע שעה, ושם יש שבעים שנה אחרים שהם שבעים שנה ממש. אבל בהדעת שגבוה עוד יותר ויותר גם אלו השבעים שנה הם רק רבע שעה, וכן למעלה למעלה. עד שיש דעת ששם נתבטל הזמן לגמרי וכו'. ומשיח יזכה לזה השכל של בחינת למעלה מהזמן. וע"כ אחר כל מה שעבר על משיח מיום בריאת העולם וסבל מה שסבל אח"כ יאמר לו ה' יתברך (תהילים ב, ז) 'בני אתה אני היום ילדתיך' וכו'. וזה מחמת גודל עוצם שכלו הנורא שיהי' לו אז שע"ז יתבטל הזמן אצלו לגמרי כנ"ל.

וזה בחינת מצוות מילה. כי באמת עיקר התכלית הוא שיזכה לדעת שלם הנ"ל, עד שיזכה לבחינת למעלה מהזמן שאז יזכה להכיר את ה' יתברך כראוי, אשר בשביל זה נברא, כ"ש בזה"ק (בא מב): שעיקר הבריאה היתה בגין דישתמודעין ליה, כי ה' יתברך הוא למעלה מהזמן, ואי אפשר להכירו יתברך כראוי, כי אם מי שזוכה לדעת השלם הזה עד שיתבטל אצלו הזמן לגמרי כנ"ל, שזהו בחינת כל שעשוע עוה"ב שהוא למעלה מהזמן, כ"ש רבינו ז"ל (בסימן ז' בלק"ת) שכל הזמן של העוה"ז מה שהיה ומה שיהיה אינו עולה אפילו נגד שעה אחת של עוה"ב כי שם הוא למעלה מהזמן וכו'. וזה עיקר התכלית של האדם לזכות לחיי עוה"ב שהוא בחינת למעלה מהזמן ששם מכירין את ה' יתברך שהוא למעלה מהזמן, שזה עיקר התכלית של כל התורה והמצוות שבשביל זה נברא האדם, וכל זה זוכין ע"י שלימות הדעת האמיתי שע"ז נתבטל הזמן לגמרי כנ"ל.

וזה בחינת מצוות מילה שהוא לחתוך ולהעביר הערלה דחפאי על ברית שע"ז מעבירין הכסילות והשטות החופה על המוח כמובא בתיקונים (תיקון לו) שע"י מילה ופריעה מעבירין העניין דמכסיין על עינין דאינון רומי רבתא ורומיזיעירתא, וענין דמכסיין על עינין הם בחינת הקליפות הקודמין לפני החופין על המוח שמהם נמשכין כל הכסילות והעדר הדעת שמשם עיקר הזמן, שע"ז כל התאוות ורדיפת העוה"ז הכל הוא בבחינת תחת הזמן כי למעלה מהזמן שם נתבטלין כל התאוות, ואין אחיזה להתאוות והבלבולים ומניעות מעבודת הבורא יתברך כ"א בבחינת תחת הזמן שנמשך מהעדר הדעת כנ"ל.

וזה בחינת מצוות מילה בשמיני כי אע"פ שעיקר התכלית הוא לזכות לבחינת למעלה מהזמן שיתבטל הזמן לגמרי כנ"ל. אעפ"כ א"א לזכות לזה אלא ע"י שנשמת האדם ירדה למטה בעוה"ז עד שנתלבשה בימים בזמן ובמדות, וצריך האדם להאריך ימים דייקא בזה העולם, אע"פ שבאמת כל תכליתו שיזכה לביטול הזמן לבחינת למעלה מהזמן אעפ"כ צריך דייקא להאריך ימים ושנים בזה העולם; כי כל מה שחי יום יותר בזה העולם, אע"פ שבאמת כל תכליתו שיזכה לביטול הזמן, לבחינת למעלה מהזמן, אעפ"כ צריך דייקא להאריך ימים ושנים בזה העולם דיקא, כי כל מה שחי יותר בזה העולם ועובד ה' ביותר בזה העולם בזמן ובימים, זוכה לשלימות הדעת ביותר, וזוכה ביותר לבחינת למעלה מהזמן ולאריכות ימים, כי באמת מי שאינו זוכה בחייו לדעת אמיתי - אזי אפילו אם ירבה ימיו כחול ימים - אין זה אריכות ימים כלל, וכמו שכתוב: (קהלת ו, י) 'ואילו חי אלף שנים ויותר וטובה לא ראיתי' וכו', כי מה יתרון לו בריבוי ימיו העוברים כצל עובר, כי הלא בכל יום האדם מת, כי היום שחי לא יהיה עוד. ואם כן הוא מת בכל יום, בבחינת (שם ז, א) 'ויום המוות מיום הולדו', כי תכף מיום הולדו מתחיל האדם למות מייד, וזה ברור בר דעת, וא"כ מה יתרון לבן מאה שנים על בן יום אחד, אדרבה זה מת יום אחד, וזה

מות מאה שנים, וכמו שכתוב שם בקהלת: 'הלא טוב ממנו הנפל' וכו', כי תחת הזמן אין שום חיים כלל, כנראה בחוש שהזמן מת בכל יום ויום וכנ"ל.

הכלל שעיקר החיות האמתי הוא בבחינת למעלה מן הזמן, אך א"א לבא לזה כ"א ע"י שהאדם בא בתוך הזמן, ששם עיקר הנסיון והצירוף שלו. וצריך דייקא להאריך ימים בזה העולם כי בכל יום שחי יותר וזוכה לקדש עצמו כראוי אזי משלים דעתו בכל יום יותר, וזוכה בכל יום ויום להכלל יותר ויותר בבחינת למעלה מהזמן, שזה עיקר התכלית כנ"ל. וזה בחינת מילה בשמיני שצריך שיעברו על הולד הנוולד ז' ימי ערלה שהם בחינת העדר הדעת, בחינת ערלה דחפיה על ברית, עננין דמכסיין על עיינין שמשם עיקר אחיזת הזמן כנ"ל, ואח"כ דייקא חותכין הערלה ומעבירין הכסילות החופה על המוח ומשלימין דעתו כדי שיוכל לזכות לבחינת למעלה מהזמן שהוא התכלית. כי כן הדבר, כי א"א להאדם לבא לבחינת למעלה מהזמן שהוא שלימות הדעת, עד שיעבור תחילה תחת הזמן שהוא בחינת העדר הדעת ויתנסה ויצטרף שם ויזכה לקדש עצמו כראוי אז יזכה ע"י הזמן דייקא לעלות ולהכלל בבחינת למעלה מהזמן, שזהו בחינת כריתת וביטול הערלה שהוא תיקון הברית שהיא שלמות הדעת, שזוכין דייקא אחרי שעברו ז' ימים שהם כלל הזמן; כי כל הזמן נכלל בז' ימי השבוע ואז דייקא זוכין לבחינת למעלה מהזמן שהוא שלימות הדעת שזוכין ע"י מצוות מילה ביום השמיני, שהוא בחינת למעלה מהזמן כי יום השמיני שהוא בחינת למעלה מהזמן, כי ביום השמיני הוא בחינת בינה עלמא דאתי שהוא למעלה מהזמן למעלה מז' ימי הבנין ששם אחיזת הזמן כידוע.

וזה בחינת ספירת העומר, כי אי אפשר לזכות לקבלת התורה שהוא בחינת כתר (לקו"ה הלכות פקדון ה"ד) - בבחינת למעלה מהזמן ומהמידות, אלא על ידי שיורד לפני כן לבחינת תחת הזמן שהם כלל הימים והשבועות וכו' שצריכין לספור בכל יום, ועל ידי זה דייקא אפשר לזכות לקבלת התורה בשבועות, שזה בחינת מעל הזמן.

וע"כ סופרים שבעה שבועות דייקא, כי מספר שבע מרמז על אחיזת הזמן שנתאחז בשבע ימי הבנין כנ"ל, ואח"כ זוכין לשבועות, שהוא בחינת היום השמיני של המילה שהוא מעל הזמן.

{ע"פ לקו"ה הלכות מילה ה"ד}

עניין הצדיק

שיחות יקרות ממעלת וגדולת רביה"ק ותורתו.

*בכל יום אנו צריכין לשמוח על חלקינו הטוב, אשר אצלינו מונחים ספרי רבינו ז"ל ותלמידו הקדוש אשר הם אורייתא דעתיקא סתימא ואנו זוכים לאוחזם בידינו, ולפעמים להביט בהם ולפעמים ללמוד אותם ולפעמים לקיים איזה נקודה מהם, אשר על זה אנו צריכין לשמוח מאוד אשר זיכה אותנו השם יתברך מתוך העלמה כזאת - אשר כל העולם רוצים להעלים שם רבינו ז"ל ותלמידו הקדוש בהסתרה שבתוך הסתרה, ואנו זכינו בתוך העלמה כזאת אשר הס מלהזכיר שם הצדיק, שיאיר לנו אור האורות כאלו כמציץ מן החרכים, אשר כל דיבור של רבינו ז"ל הוא תיקון על העבר ועל ההווה ועל העתיד ובקבר ובתחיית המתים וליום הדין הגדול, ואם היתה לנו שמחה בכל יום בזה, היינו רודפים לחטוף עוד נקודות טובות מאלו הספרים, כי הם אוצרות יקרים ונחמדים וסגולת יקרים להציל נפשותינו מני שחת, וגם בגשמייות להציל נפשינו שלא נהיה אנפין חשוכין, רק לב שמוח יטב פנים, כי כפי לימוד רבינו ז"ל ותלמידו הקדוש אין להאדם לדאוג כלל, וכפי שלמדתי היום 'לקוטי הלכות' הלכות ריבית הלכה ג'... ולמען השם שלא להגביר עלינו הזמן, כי רבינו ז"ל ותלמידו הקדוש רוצים להעלות אותנו למעלה מהזמן, אשר משם כל ההשפעות ולהחיות עצמנו ב'עד הנה עזרונו רחמיך', ובוודאי לא יעזוב אותנו לעולמים, אך לפעמים צריכין להמתין מחמת חסרון ביטחוננו בשלימות, ואין לנו שום עצה בזה העולם כי אם להודות לשעבר ולצעוק להבא והכל בשמחה ובשרו מיום אל יום ישועתו. (נתיב צדיק, מכתב קלז).

*כל העבודות של כל העולם, כל הגילגולין והביורין והנסינות והתגלות אמונה על ידו (ע"י הצדיק), כמו שכתוב 'בכל ביתי נאמן הוא'. (חלוקי הנחל, עמוד הצדיק, ד).

שיח העניין

שיחות וסיפורים סביב העניין השבועי מרביה"ק ואנשי היקרים.

*נודע בין אנשי שלומינו, מה שדיבר פעם אחת מוריני הרב הקדוש רבי נתן זצוק"ל: אודות אשר על הספר חיי מוהר"ן - אשר בו מספר מחייו הקדושים של אדונו מוריני ורבינו הקדוש, מוהר"ן זכר צדיק וקדוש לברכה, יחס מספר השם 'חיים', ועל הספר ימי מוהרנ"ת, אשר בו מספר מהעיתים אשר עברו עליו בעצמו, יחס השם 'ימים'. ואמר מוריני מוהרנ"ת זצ"ל על זה, כי אדונו מוריני הקדוש זכה באמת לחיות בכל פעם חיים חדשים, בהשגות נוראות ונפלאות של התורה הקדושה, אשר הם עיקר החיים, כמו שכתוב 'כי הוא חייך' וכו', וכאשר פעם אחת התפאר בעצמו ואמר: 'אני חייתי היום חיים שלא חייתי עדיין מעולם חיים כאלה', ועל כן לסיפור חייו הקדושים נאה להם באמת ליחס השם חיים, אבל אנוכי, אשר אין לי לינוק ולשאוב חיות כי אם על ידי אדמו"ר הקדוש, אשר הוא חיי ואורך ימי, המשפיע עלי בכל עת חכמה בינה ודעת, ורק על ידו זכיתי - בכוחו הגדול, לשמור ולקדש את ימי, לחיות ימים טובים וקדושים בעבודתו יתברך, על כן השם 'ימים', נאה לו ליחס על ספרי אשר אספר בו על מהעיתים אשר עברו עלי.

*והנה באמת היה נודע לכל מכריו אשר הכירוהו, שמיום התקרבותו לאדמו"ר הקדוש זצוק"ל, היה שומר את כל שעותיו ורגעיו בכל מיני שימור, והיה אוזח תמיד המורה שעות נגד עיניו, למען לא ילך לאיבוד שום רגע מימיו ח"ו; וגם בעת נסיעתו וישיבתו על העגלה, הרבה להתפלל ולצעוק להשי"ת ככלות הנפש, ושום דבר בעולם לא בלבב את דעתו לבטלו מעבודתו יתברך אפילו כרגע, והיה ממעט בשינה בתכלית המיעוט, ומחמת זה היו גם כל הנהגותיו וכל מעשיו בזריזות גדול ונפלא מאד.

(הקדמת אמונת עתיך).

כי הכל יודעין שאין שום קביעות בזה העולם, ובהכרח לזוז מכאן בהעברת רגע קלה, כי כל הזמן אינו נחשב אפילו לרגע קלה למי שמשים לבו ודעתו היטב אל פריחת הזמן יותר מעוף הפורח, וצריכין להתגבר מאד לבלי לשכוח את עצמו. ועל זה הזהירנו בתורה 'רק השמר לך ושמור נפשך מאד פן תשכח את הדברים' וכו'. (עלים לתרופה, יום ד' ראה תקצ"ב).

יום שהאדם עושה תשובה, הוא למעלה מהזמן ומעלה כל הימים ללמעלה מהזמן, וכן יוה"כ הוא למעלה מהזמן. (ספר המידות, תשובה ח"ב, א).